הצפרדע הערומה

ס. וורונין

זה קרה כבר לפני הרבה, הרבה זמן.
הצפרדע חיה אז בים, והיו לה גם קשקשים כמו לדגים. אבל הקשקשים שלה היו יפים במיוחד. כשקרני השמש או של הלבנה חדרו למעמקי הים הצפרדע הייתה הופכת פעם זהובה, פעם כסופה ולפעמים, אם השמש והלבנה היו נפגשות בשמיים, זהובה וכסופה ביחד.
מובן שהצפרדע הייתה גאה מאוד במראה שלה. ולא רק היא, אלא גם הדגים נהנו מאוד מהיופי שלה! דגים מסוגים נדירים היו שוחים ממרחקים כדי ליהנות מהיפהפייה הזו.
"כן, היא יפה, אך לצערנו היא אילמת" היה אומר הכריש, ובקנאה מסתכל על הזנב של הצפרדע, שזרח בכל הצבעים נהדרים של הקשת.
"לא, לא, מה אתך" נזף הלבנון בכריש "היא יודעת לדבר יפה מאוד,

אבל היא גאה מאוד ולא רוצה לשוחח עם אף אחד."

"כן, היא גאוותנית" הוסיף ברוח טובה השפמנון "נכון, זה לא יפה להיות גאוותן, אבל לצפרדע מותר. היא מאוד יפה."

הצפרדע תמיד התרגשה כששמעה שיחות כאלה, ולעתים קרובות שקלה האם לא כדאי לה להציג את עצמה על חוף הים. הרי שם עוד אף אחד לא ראה אותה!

ויום אחד היא באמת יצאה ושחתה אל החוף. הרבה זמן לקח לה להגיע לשם, הרבה מאוד זמן. ובדרך הייתה פעם זהובה, פעם כסופה, ולפעמים זהובה וכסופה גם יחד. לכל

אורך הדרך פגשו אותה דגים, וכרגיל התלהבו מהיופי שלה.

בסוף היא הגיעה וראתה את חוף הים. וראתה גם ציפורים גבוהות, עם מקורות ארוכים, מתהלכות על

החוף.
"מעניין לדעת מה הן יגידו כשיראו אותי" חשבה הצפרדע. היא קפצה מהמים על חול החוף והתחילה להסתובב מול הציפורים, פעם עם החזה שלה, פעם עם הצד ופעם עם הזנב.
"ראו, הגלים זרקו לנו דג על החוף" אמרה בקול אחת הציפורים.
"לא, אלה לא הגלים שזרקו אותי. זו אני בעצמי!" מחתה הצפרדע והתחילה להסתובב עוד יותר מהר, ולהראות את עצמה לציפורים מכל הצדדים.
"ואני אוכל אתך!" קראה הציפור הגבוהה.
הייתה זו אנפה, והיא כוונה אל הצפרדע את המקור הארוך שלה.
הצפרדע התחילה לרעוד מפחד ורצתה לקפוץ אל הים. אך הים לא היה כל כך קרוב, כי הגל דווקא הסתובב ורץ חזרה. והצפרדע נבהלה כל כך, שמרוב פחד צמח לה זוג רגליים.
וברגליים - חד-שתיים, חד-שתיים!
והיא כבר במים.

אבל במים נעשה לה פתאום קר.
"מה קרה לי?" חשבה ועכשיו גם ראתה שאין לה כבר קשקשים והיא ערומה לגמרי.
"כנראה, כאשר קפצתי לים הקשקשים נפלו והם מונחים עכשיו על החוף."
היא חזרה לחפש אותם, אך הקשקשים כבר לא היו על החוף.
המים שטפו אותם.
"אז איך אחיה עכשיו? איך?" רצתה הצפרדע להתאונן, אך כל שאמרה עכשיו נשמע כמו "קווה! קווה!"

"אז הנה את, הקווהקווה!" נשמע קולה של האנפה "עכשיו אוכל אתך!" והצפרדע המבוהלת קפצה חזרה לים.

בים ראו אותה הדגים. הם התרגזו מאוד כשראו שהצפרדע אבדה על החוף את הקשקשים היפים שלה ורצו להרביץ לה מכות. במיוחד כעס

זאב המים. הוא רצה לאכול את הצפרדע!

והצפרדע נאלצה לחזור לחוף. אבל שם עמדה האנפה.

והצפרדע קפצה למים. ושם חיכה לה זאב המים.

ומאז הצפרדע הקוהקווה מדלגת מהמים לחוף ומהחוף אל המים.

וכך היא חיה.

אבל מהקשקשים היפים שלה צמחו הקונכיות של אם הפנינה הזורחות בכל צבעי הקשת.